

Cevabını Alamayacağımı Bile Bile 1

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Temmuz 2014

Belirsizlik ve çözümü imkânsız. Biraz ben gibi, biraz an gibi. Bir o kadar müphem...

Doktrinler peşi sıra dizilmiş. Tüm öğretiler isyanlarda en az benim kadar. Sevmiyorum aslında beni ben diye telaffuz etmekten. Her dilde aynıyım. Her lehçede bilinmezim en az her birimiz kadar.

Ordu mensubu kıdemli bir asker anlasa anlar halimi. Ya da bir kütüphane görevlisi. Fasiküllerce dizilmiş ansiklopedi kadar bilinmezlik ve ketum öngörüler seyrelmiş zaman içersinde.

Ne varsa sevdiğim ve kim varsa tanıdığımı sandığımı. Ve sıraya giren sayısız değişken günden güne önemi farklılık arz eden.

Hayır kimseye yazmıyorum bu satırları. Belki gölgeme belki de hiç kimseye ama gel gör ki cevabını yine alamayacağım. Diğer mektuplarım gibi. Öncesinde böyle miydi...

Fi tarihinde ne çok mektup karalamıştım. Yalnız bir çocuğun oyun arkadaşları idi kalem ve kağıt. Sayısız mektup, sayısız cevapsız mektup. O günlerden miras. Ne de olsa yirminci yüzyıldan kalan bir alışkanlık...

Her yaz bir yerlere giderdik, cümbür cemaat. Ama itiraf etmeliyim ki hiç mi hiç zevk almazdım gittiğim o sıcak ve kalabalık mekânlardan. Hücre hapsi yaşadım ta o günlerden kalan kötü bir anı nihayetinde...

Güzel bir evimiz vardı İstanbul'un sahil kesimlerinden birinde. Geniş, ferah bir daire ve denize nazır. Adalar ışıl ışıl yanardı gece karanlığında parlayan avize gibi. Işıkları kapatır ve seyre dalardım. Koca bir kız çocuğu ve inanılmaz sıkıcı o yaz tatillerim...

Yaşıtlarım denizin ve özgürlüğün tadını çıkarırken ne onlara misafir olma hakkım vardı ne de onları misafir olarak ağırlamak hakkım. Çünkü yaşam tarzları uzaktı bize. Ne de olsa uzaylı bir aileydik ve evimiz de ay üstünde bir koloni idi.

Kızlar ve oğlan çocukları. Bilindik ergen muhabbetleri. Bilmezdim ne konuştuklarını. Zira selam vermem bile yasaktı. Karşı komşumuzun kızı hiç üşenmez ve beni de davet ederdi ama değil konuşmam kapıyı bile açamazdım. Sonuçta emir büyük yerden. Ben peri padişahının kızı olarak asla ve asla kulemden çıkmama izin verilmezdi.

Ola ki karşı geleyim büyük ihtimalle ya aforoz edilirdim ya da evlatlıktan reddedilirdim...

Evin büyüğü ve hep de bahsettiğim gibi, tek oyun arkadaşım babaannem de ebediyete intikal ettikten sonra iyice yalnız kalmıştım. Zavallı kadın, hayatının son yıllarını benim esir aldığım yerli vazifesini üstlenerek geçirmişti. Tam tam sesleri içersinde gün boyu beni oyalayan tek canlı. Komik mi acı mı hala ayırımını yapamadım. Kararı siz verin.

Nereden aklıma geldiyse o bunaltıcı günler. Tekrar o günleri yaşamak ister misin, deseler cevabımın ne olacağı zaten meydanda.

Kimlikler aynı mı kalıyor sizce yoksa sekteye mi vuruyor zaman bizi?

Yanıtını bir bilebilsem. İnsanlar gelip geçiyor duraklardan. Vasıta aynı ama yolcular hep değişmekte. Çözemediğim o kadar çok şey var ki...

Ne zaman ki sevgiye ucundan bucağından dokunsam illa ki birileri çıkıyor ve bunun anlamsız olduğundan dem vuruyor. İnanın ki ne cinsiyet mefhumu var ne de yaş bu açıklamayı yapanlara dair. Neresinden bakarsanız bakın sevginin yozlaştırıldığı, anlamsızlaştırıldığı gün gibi aşikâr. Kadın erkek ilişkileri için istediğinizi söyleyin. Zira ben burnumun ucundakileri çözememişken bu konu ile ilgili hiçbir ahkâm kesemem. Ama görünen o ki; her ne kadar aşktan ve sevgiden dem vursak da gerçekçi ve inandırıcı gelmiyor.

Duygular çar çur edilirken, iyi niyet ve azim de hep ama hep görmezden geliniyor. İstisnasız durum bu şekilde seyrediyor en azından kesin kanıtlar var elimde en azından ispatlanmış sayısız örnek.

Çok şeyin lafta kaldığı, temelden sarsılmış ilişkilerin yozlaştırıldığı ve inancın yitirildiği bir derya içinde yüzmeye çalıştığımız hatta boğulma tehlikesi geçirdiğimiz. Hem de dünyaya gözümüzü açtığımız an itibariyle. Zira hiçbir seçim hakkı tanınmıyor bizlere. Seçme şansımız asla ve asla yok. Acı ama gerçek. Ne kişiliğimizi seçebiliyoruz ne ailemizi hatta ve hatta işimizi, mesleğimizi. En azından kendi adıma vurgulamalıyım bu seçeneklerin imkânsızlığını.

Arkadaşlarımızı seçebiliyor muyuz? Cevabı müphem.

Bakınız yine rast geldik imkânsızlıklara.

Eşimizi seçiyoruz belki ama çocuklarımızı seçemiyoruz bu sefer. Ya da eşimizin ailesi.

Kim mutsuz olmak için gelir ki dünyaya? Ya da kim mutsuz olmak için sever ve aşık olur?

Seçtiğimi sandığım onca şey ya da seçtiğimizi sandığımız.

Ya da her şey yolunda giderken arka arkaya gelen aksilikler. Kaderin rolü nasıl da keskin sınırlar dahilinde. Ve elden tek gelen:”Tevekkül.”

Sabır kelimesinin önemi nasıl da ışıltılı parlıyor tam da önümüzde. Ama ne demişle: Sabır taşı olsa çatlar...

Sabırsız mıyım değil miyim bunun cevabını artık ben de bilmiyorum.

Hak ediyor muyum yoksa koca bir haksızlık mı yaşadığım ya da yaşadığımı sandığım hayat?

Kimine göre çok şanslı, kimine göre akılsız, kimine göre çok şey ve kimine göre koca bir sıfır.

Ya ben beni ne görüyorum...İnanın ki düşündüklerimin ya da yaşadıklarım hiçbir önem arz etmiyor. Zira yakam paçam yırtıldı çekiştirilmekten. Herkes bir yerden tutmuş ve elindeki kumandayla direktif vermekte üstelik bana sormadan:

-Gülüm, sen ne istiyorsun?

Düşünsenize ismimizi bile seçemiyoruz. Hatta soyadımızı. Bir de işin yoksa isminin anlamını anlat dur. Hep sorarlardı bana:

-Sen Faruk Nafiz Çamlıbel’in nesi oluyorsun?

Diye. Daha yaşım beş ya da altı. Ne Çamlıbel’i tanırım ne de aramızda bir akrabalık olup olmadığını.

Kızgın mıyım ya da öfkeli ya da isyankar...

Bir bilebilsem.

Mutsuz muyum ya da neşeli...

Düşünmem lazım.

Ve ne yapıyorum şu an?

Bir iddianame sunuyorum okuyan birileri okur da altına imzasını atar diye. Zira atılan o imzalar bir o kadar önemli en az kaleme aldıklarımın okunması kadar.

Evet, ben bir hayalperestim hem de kendimi bildim bileli.

Ve bir o kadar farklıyım. Ne üstünüm ne de daha aşağı bir seviyede ama biliyorum farklı olduğumu. Biraz değişken, biraz kararsız hatta biraz da melankolik ama yine de ufak mutluluklarla yetinmeyi bilen biri.

Evet, biraz kızgınım da hayata. İsyan değil ama bir serzeniş.

Biraz da kendime kızgınım. Sebebini bilmesem de.

Ters giden her ne ise ya da canımı sıkan her kim ise.

Sabır, sabır, sabır. İyi ki inançlarımız var ve keşke Yaratana'ya layık birer kul olabilsek. Tabii ki bu sadece bizim ile O'nun arasında. Ama inan ki ne zaman kıyaslamalar yapılsa ve ne zaman acılar bir bir dökülse ortaya içim inanılmaz acıyor. Hem kendi adıma hem yaşanan bu büyük dram adına.

Yanıt alamayacağım bir mektubun daha sonuna geldim. Tuhaf bir duygu sanki ikilemde kalmak gibi. Ve tanıdık bir duygudur ikilem yaşamak şahsım adına.

Şahsım adına okuyan, okumayan herkese teşekkür ediyorum. En azından varlığımın geçerli olduğunun bir kanıtıdır bu satırlar. Ve yitip gitmediğim her ne kadar beni yok sayanlar çoğunlukta olsa da özellikle gerçek hayatta...